

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665831914464/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

— Kender De noget til Inderne?

— Ostinderne.

— Ja de gamle Indere. Det maa have været et mærkeligt Folk — der er saa megen Dybde i deres Sagn og Skikke. Det er dem med «Lervognen» . . .

— Og Sakuntala.

— Ja . . . Der var Grader i deres Templer . . . det ene Rum helligere end det andet . . . Men inderst inde var den «hellige» Hal — der var oftest tyst . . . For derind kom kun de, som vilde «skue» Guden . . . De gik derind i hvide Klæder, med Laurbærkraans om Panden, og de hellige Døre havde lukket sig om Mennesker, der var forsvundet . . . Aa, Vilsac — hun vred sin Vifte — det at skue Guden . . .

Der blev atter Taushed. Tankeløs fulgte Ellen med sit Blik Springvandets Straaler, der faldt som bløde Perler over Aakandebladene.

Saa sagde Vilsac:

— Alt det, Grevinde, er meget patricisk sagt.

— Patricisk, ja — Ordet er godt. Men sig mig, Vilsac, hvorfor fødes der Patriciere, naar de ikke har anden Lod end at misunde Plebeierne?

— Misunder De dem.

— Ja — jeg misunder dem.

Hun taug lidt: Eller forstaar De det ikke?

— At gøre Livet til en rolig Vane, at leve

af Vane — aa, det maatte være saa besynderlig fredeligt . . .

Hun strakte sit Legeme i Sædet og mens hun trykkede den knugede Haand mod sin Pande, sagde hun:

— Vilsac — — — det bedste var aldrig at tænke.

Hun løftede Armen, der var blottet indtil Skuldren, og dorskt faldt den ned langs hendes Side. Vilsac fulgte dens Fald.

— Eller kun fornemme — bare sløvt fornemme . . .

Vilsac gættede den lyserøde Hud under Kniplingen, dvælede ved Nakkehaarets Purr, gled langs Skuldrene ned til Halsens Udskæring.

Hun slog Øiet op paa ham.

Bare ladt fornemme . . .

Hendes Stemme mattedes. Og blegere end et Lig under hendes halv slukte Blik overfaldtes Vilsac af en Gysen.

Blodets Støi forvirrede hastigt hans Øren . . .

Og med ét vaagnede han, og fornam atter Springvandets Lyd og Ellens Stemme, der igen var klar, skønt den skælvede.

— Kom, Vilsac . . . Giv mig Armen, min Ven — Dansen er begyndt.

Og de gik tilbage til Salene.

— Bernstorf — Bernstorf. Det er for voldsomt.